

הסכמה

לספר "שולחן של ארבע" מכ"ק האדמו"ר מהאלמין

חלק ב

אור הזוהר 734 * אייר תשע"ד

מפעל הזוהר העולמי

בנישאות נ"ק אדמו"ר מהאלמין שליט"א מחבר למעלה מאלף ספרים טל: 0527651911

גרולי הצריקים אומרים ללמוד זוהר הקדוש

רבי שלום יהודה גרוס האדמו"ר מהאלמין נשיא מפעל הזוהר העולמי

אמר להן רבי אליעזר הגדול, תמיה אני אם ימותו מיתת עצמון, אמר לו רבי עקיבא שלי מהו, אמר לו שלך קשה משלהן

רבי עקיבא היה חבוש בבית האסורים עשרים שנה

ובספר "סוד ה'" הביא את ספר "שירי מצוה", להגה"צ רבי בנימין אליהו מזאלשין על צוואת רבי אליעזר הגדול להורקנוס בנו, (המובא בספר שבט מוסר פרק ט"ז), שביאר שכל דברי רבי אליעזר הגדול היו עמוקים על פי הסוד, ומה שאיתא בגמרא סנהדרין (דף סח.), וז"ל: והתנאי כשחלה ר' אליעזר נכנסו ר' עקיבא וחביריו לבקרו... אמר להן למה באתם, אמרו לו ללמוד תורה באנו, אמר להן ועד עכשיו למה לא באתם, אמרו לו לא היה לנו פנאי, אמר להן תמיה אני, אם ימותו מיתת עצמון, אמר לו רבי עקיבא שלי מהו [כלומר באיזה מיתה ימות], אמר לו שלך קשה משלהן... אמר להן הוא טהור, ויצאה נשמתו בטהרה, עיי"ש.

איתא במדרש שיר השירים (מהגנייה י"ל ע"י הרב יוסף חיים ורטהימר, הוצאת 'כתב יד וספר' ירושלים תשנ"ה), עמוד י"ח), על הפסוק (א ג) "לריח שמונך טובים": 'השביעי [מעשרה הרוגי מלכות] רבי עקיבא, שהיה חבוש בבית האסורים עשרים שנה, והיו מביאים קולמוסים של קנים, ונותנים בין ציפורניו, ומרתיחין צרורות באש, ומניחין תחת שחיו, ואמרו לו הנח מה שבידך, ובכל כך היה מוסיף להם תוכחות, ומה היה אומר להם, 'כמוהם יהיו עושיהם'. וכל דבר שהיו צריכין לו החכמים היו שולחים ושואלין לו בבית האסורים [ראה פסחים קיב: יבמות קח: סנהדרין יב. עירובין כא: ירושלמי יבמות פ"ב ה"ה]. לסוף עשרים שנה ששהה בבית אסורים יצא ליהרג, והיה עונת קריאת שמע וכו', עד כאן. ובגמרא (ברכות סא:) מתארת את הוצאתו להורג של ר"ע - 'בשעה שהוציאו את רבי עקיבא להריגה זמן קריאת שמע היה, והיו סורקים את בשרו במסרקות של ברזל, והיה מקבל עליו עול מלכות שמים. אמרו לו תלמידיו: רבינו, עד כאן, אמר להם כל ימי הייתי מצטער על פסוק זה בכל נפשך - אפילו נוטל את נשמתך, אמרת: מתי יבא לידי ואקיימו, ועכשיו שבא לידי לא אקיימו. היה מאריך באחד עד שיצתה נשמתו באחד.'

ובזוהר בראשית (פרשת וירא דף צט.): שְׁנוּ רַבּוֹתֵינוּ, כְּשֶׁחָלָה רַבִּי אֱלִיעֶזֶר הַגָּדוֹל, אוֹתוֹ יוֹם עָרַב שֶׁבֶת הָיָה, וְהוֹשִׁיב לִימֵינוּ אֶת הַרְקָנוֹס בְּנוֹ, וְהָיָה מְגַלֵּה לֹא עֲמֻקּוֹת וְנִסְתָּרוֹת, וְהוּא לֹא הָיָה מְקַבֵּל דָּבָר בְּדַעְתּוֹ שֶׁחֻשָׁב שְׁמִטְרָף בְּדַעְתּוֹ הָיָה. פִּינּוֹן שְׂרָאָה שֶׁדַּעַת אָבִיו מִתְיַשְׁבֵּת עֲלָיו, קִבֵּל מִמֶּנּוּ מֵאָה שְׁמוֹנִים וְתֵשַׁע סוּדוֹת עֲלִיוֹנִים...

רבי עקיבא נפטר ביום הכיפורים - ולא ידעו תלמידיו, עד שאלוהו הנביא בא להודיע

עד שֶׁהָיוּ יוֹשְׁבִים, נִכְנְסוּ חֲכָמֵי הַדּוֹר לְבַקֵּר אוֹתָם, וְקָלַל אוֹתָם עַל שֶׁלֹּא בָאוּ לְשִׁמּוֹשׁ אוֹתוֹ, שֶׁשְׂנִינּוּ, גְדוּלָה שְׁמוּשָׁה יוֹתֵר מִלְמוּדָה. עַד שֶׁבָּא רַבִּי עֲקִיבָא, אָמַר לוֹ, עֲקִיבָא, עֲקִיבָא, לָמָּה לֹא בָאתָ לְשִׁמּוֹשׁ אוֹתִי [שהרי באה העת להצטרף]? אָמַר לוֹ, רַבִּי, לֹא הָיָה לִי פְּנָאֵי. רַתַּח וְאָמַר, אֶתְמוּהוּ עֲלֶיךָ אִם תְּמוֹת מִיתַת עֲצָמוֹךְ. קָלְלוּ שְׁמִיתָתוֹ תִּהְיֶה קֶשֶׁה מְקַלָּם.

וְכֹתֵב רַבֵּינוּ יוֹסֵף חַיִּים זי"ע בְּסִפְרוֹ "בֵּן יְהוּדֵעַ", שֶׁתְּלִמִּידוֹ לֹא אָמַרו לוֹ דְּבָרִים אֱלוּ בְיוֹם שֶׁנִּפְטַר, כִּי נִשְׁמָתוֹ יֵצֵא ב'אֶחָד' וְאִיךָ הִשִּׁיב לָהֶם, אֲלֵא בְכָל יוֹם לִפְנֵי הוּצָאתוֹ לְהוֹרֵג הָיוּ סוֹרְקִים אֶת בְּשָׂרוֹ, וְהוּא הָיָה מְקַבֵּל עוֹל מַלְכוּת שָׁמַיִם, וּבְאוֹתָם יָמִים דִּבְרוּ אִיתוֹ תְּלִמִּידָיו. אֲבָל בְּיוֹם שֶׁבּו נִפְטַר, שֶׁהוּא יוֹם הַכִּיפּוּרִים, לֹא הָיוּ אִיתוֹ תְּלִמִּידָיו, כְּמִסּוֹפֵר בְּמִדְרַשׁ מִשְׁלֵי (פ"ט ס"ב) שְׁאֵלִיהוּ הַנְּבִיא בֵּא לְהוֹדִיעַ לְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ הַגְּרָסִי עַל מוֹתוֹ שֶׁל רַבִּי עֲקִיבָא.

בְּכֹה רַבִּי עֲקִיבָא וְאָמַר לוֹ, רַבִּי, תִּלְמַד אוֹתִי תוֹרָה. פִּתַּח פִּי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בְּמַעֲשֵׂה מְרַכְּבָה. בָּאָה אֵשׁ וְהִקִּיפָה אֶת שְׁנֵיהֶם. אָמְרוּ חֲכָמִים, נִשְׁמַע מִזֶּה שֶׁאֵין אָנּוּ רְאוּיִים וְכָדָאִים לְכַף. יֵצֵאוּ לְפִתַּח הַחֵיצוֹן וְיִשְׁבוּ שָׁם. הָיָה מִה שֶׁהָיָה, וְהָאֵשׁ הִלְכָה. וְלָמַד בְּבִהְרַת עֵזָה שֶׁלֹּשׁ מְאוֹת הֶלְכוֹת פְּסוּקוֹת, וְלָמַד אוֹתוֹ מְאוֹתָם וְשָׁשָׁה עֶשֶׂר טַעְמִים שֶׁל פְּסוּקֵי שִׁיר הַשִּׁירִים, וְהָיוּ עֵינָי רַבִּי עֲקִיבָא זוֹלְגוֹת דְּמַעוֹת, וְחֻזְרָה הָאֵשׁ כְּבִתְחִלָּה. כְּשֶׁהִגִּיעַ לְפְסוּק (שיר ב) סְמֹכּוֹנִי בְּאִשִּׁישׁוֹת רַפְדוֹנִי

בתפוחים כי חולת אהבה אני, לא יכל רבי עקיבא לסבל, והרים קולו בבכינה. והרים קולו ולא הנה קדבר מיראת השכינה שהיתה שם.

תברכם, כדאיתא בחידושי הרד"ל על פרקי דרבי אליעזר, וז"ל:

צפה ברוה"ק מה שיהיה עם תלמידי רבי עקיבא

ובפרק ד' דברכות (נח:) כשחלה ונכנסו תלמידיו לבקר, אמר להם הזהרו בכבוד חבריכם, הערותי לעיל אות זו בהגה"ה לפי גירסא שלנו באבות "יהי כבוד חבריך חביב" כו', למה הוצרך לחזור ולצוות על זה קודם פטירתו, ויש לומר שעיקר כלל תלמידיו אלו היה רבי עקיבא, ואליו הוא שרמז בזה ביום פטירתו שצפה ברוה"ק שעתידין תלמידי רבי עקיבא כ"ד אלף, למוות על שלא נהגו כבוד זה בזה, כדאיתא ביבמות פ"ו (בב:) ולזה הקדים רבי אליעזר לצוותו על כן, שיזהיר לתלמידיו על זה, עכ"ל. ואלו היו זוכים רבי עקיבא ללמוד וללמד את תורת הסוד לתלמידיו [כפי דרגתם הגדולה, שאמנם רבי עקיבא נכנס לפרדס ויצא בשלום אך עיקר תורת רבו רבי אליעזר כפי שקיבל מרבי יוחנן בן זכאי לא הספיק ללמוד וללמד לתלמידיו שעל זה כעס רבי אליעזר הגדול], היו זוכים להיות באהבה גדולה.

אם היה רבי עקיבא לומד סתרי תורה אצל רבי אליעזר הגדול, והיה מלמדם לכ"ד אלף תלמידיו, אז היו כולם באחדות אמיתית, ולא היו מתים, ולא הייתה הגזירה

מובן שכל הקפידה הייתה מפני שלא למד ולימד את תורת רבו רבי אליעזר שהייתה על פי הסוד, ועל כן קיבל עונש חמור כזה, שרבי עקיבא היה יכול לקבל את כל תורת הסוד וללמד את בני ישראל. (וכתב שם בספר סוד ה') שאם רבי עקיבא היה לומד סתרי תורה אצל רבי אליעזר הגדול, והיה מלמדם לכ"ד אלף תלמידיו, אז היו כולם באחדות אמיתית, ולא היו מתים, (וגם היו ניצלים מגזירת עשרה הרוגי מלכות - כמו רבי שמעון בר יוחאי ובנו רבי אלעזר שניצל), כי בין לומדי תורת הסוד אין, לא שנאה, ולא קנאה, ולא תחרות, אלא כולם באהבה ואחדות גמור, כמו שאמר הרשב"י בזוהר (פרשת נשא - דף קכ"ח ע"א): **תדי רבי שמעון ואמר, (חבוק ג) ה' שמעתי שמעך יראתי. (אמר) (קכ"ח ע"ב) ה'תם יאות הנה למהוי דחיל. אנו בתיבותא תליא מלתא, דכתב, (דברים ו) ואהבת את ה' אלקיך, וכתב (דברים ז) מאהבת ה' אתכם, וכתב (מלאכי א) אהבתי אתכם וגו'.**

ובלשון הקודש: **שמח רבי שמעון ואמר, (חבוק ג) ה' שמעתי שמעך יראתי. שם ראוי להיות ירא. אנו בתיבות תלוי הדבר, שכתוב (דברים ו) ואהבת את ה' אלקיך, וכתוב (שם ז) מאהבת ה' אתכם, וכתוב (מלאכי א) אהבתי אתכם וגו'.** וכידוע דאין פירוד ומחלוקת בין לומדי הסוד אלא כולם באהבה ובאחדות גמור.

רבי עקיבא בכה והצטער על כל סודות התורה שיגנוז ויסתלקו מן העולם

ובזוהר פרשת וירא מדרש הנעלם (דף צ"ח:), בפירוש מתוק מדבש שם בעמוד תמ"ז, כתב: **זוה לשונו: מה שכעס רבי אליעזר על החכמים וקיללם על שלא באו ללמוד תורה אצלו, הטעם הוא לפי שרבי אליעזר קיבל הרבה תורה מרבותיו, כמו שאמר הרבה תורה למדתי מרבותי, והיה רוצה למסור את כל מה שקיבל מהם, להחכמים הבאים אחריו, אבל לפי שברכוהו במעשה דתנור של עכנאי (ב"מ נט:), לכן לא באו החכמים ללמוד אצלו, וגם רבי עקיבא ענהו כן להשתמט ממנו בתשובה אחרת, והיה רבי אליעזר מצטער מאוד על כבוד התורה, לפי שעל ידי מיתתו יהיה נעדר ובטל מן העולם כל דברי תורה שלמד מרבותיו, לכן כעס על החכמים שבאו עתה לבקר שעכשוו אין לו זמן למסור כל תורתו, ורבי עקיבא בכה והצטער על כל סודות התורה שיגנוז ויסתלקו מן העולם, לכן ביקש ממנו שיגלה לו לכל הפחות עתה מה שיכול, וכן היה שגילה לו סודות נוראים כמבואר בזוהר כאן.**

ובזוהר (ח"א דף קמ"ה:), בא ראה, שהרי רבי יוחנן בן זכאי הנה אומר שלש מאות הלכות פסוקות בסוד החכמה העליונה בפסוק וישם אשתו מהיטבאל בת מטרד בת מי זהב, ולא גלה אותם אלא לרבי אליעזר שהיה עמו, כדי לדעת שכמה סודות עליונים הם בכל מעשה ומעשה, שהוא בתורה, ובכל דבר ודבר, היא חכמה ותורת אמת. משום כך דברי התורה הם דברים קדושים להראות מקנה נפלאות, כמו שנקאמר גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך, עכ"ל.

כלומר שרבי אליעזר הגדול היה עיקר מעביר תורת הסוד שלמדה אצל רבו רבי יוחנן בן זכאי, ובספר יאיר נתיב להמקובל האלוקי רבי יצחק אלפיה זיע"א (נתיב קל"ה - דף נט.) כתב וז"ל: **ואולי היינו טעמא של רבי אליעזר דלייט להו לרבנן וגדולי הדור שלא באו לשמשו וללמוד ממנו התורה הקדושה רזיה ומסתריה, סמוך למיתתו ואמר להם תמהני עליהם אם ימותו מיתת עצמם כנזכר שם, עכ"ל.** לכן הייתה אותה הגזירה על רבי עקיבא ועשרה הרוגי מלכות, וכן מיתת עשרים וארבע אלף תלמידי רבי עקיבא מפני שלא נהגו כבוד זה בזה, ולא שמו לבם על ציווי רבי אליעזר קודם פטירתו שציוה הזהרו בכבוד